

Per a Catalunya és el mateix Rubalcaba que Chacón

Avui se celebra el 38è Congrés del PSOE, on s'escollirà qui ha d'ésser el nou líder del (teòric) socialisme espanyol. Des d'un punt de vista nacional, les diferències entre els dos opositors, si hi són, són imperceptibles: Rubalcaba és un espanyolista de pedra picada, hereu d'Azaña i de Negrín, amb una visió centralista i unificadora; Chacón, una (ex)catalana regenerada per a la *causa común* per un lífting –gairebé una lobotomia– espanyolitzador que li ha netejat la pell, i l'ànima, de la impuresa ignominiosa d'haver nascut a Catalunya.

A fi d'alliberar-se de la intolerable tara que comporta aquest pecat original, i capital, no tan sols va recórrer a les arrels familiars per fer la presentació de la seva candidatura a Almeria, lluny del *territori desafecte*, sinó que, com a bona conversa, ha invertit la major part de la campanya en fer profusió de la seva nova fe espanyola. Culminada amb la seva afirmació contundent que *“tot el PSC està en contra del Pacte Fiscal”* per creure que és *“profundament insolidari”*.

Declaració que ben segur haurà acollit amb fervor Pere Navarro –el [partidari](#) del *“catalanisme social centrat en els catalans i en les catalanes, en tots i totes, no només en uns quants”*– però que contribueix a allunyar encara més el PSC del llegat de Josep Pallach, aquest pioner socialista, al record del qual asseguruen mantenir fidelitat... cada vegada que el traeixen.

Per desgràcia, molt ens temem que el fundador de Reagrupament Socialista, transformat posteriorment en PSC-Reagrupament, hauria estat incapaç d'entendre, i no diguem ja d'acceptar, conceptes tan funambòlics com el del *“catalanisme no nacionalista”* propugnat des de fa tants anys pels socialistes catalans. Tant el líder del PSC com la (més que probable) futura líder del seu Germà Gran, el PSOE, farien bé recobrar i llegir [El nostre combat](#), una de les obres cabdals de Pallach.

Un llibre ben interessant, reeditat precisament l'any 2005 per la Fundació Campalans, definida a ella mateixa com el *“laboratori d'idees del PSC”*. Amb major raó si tenim en compte que Carme Chacón és membre del seu Patronat.

Si ho fessin, potser s'adonarien de la importància que hauria de tenir tant la C de les seves sigles –una C que, des que l'estudi Claret Serrahima la destacà al seu nou logotip, cada dia [s'aigualeix més i més](#)– com el concepte de Nació: *“Per a nosaltres, socialistes catalans, l'existència de la nació catalana és una realitat d'ordre sociològic i històric que s'expressa en la llengua, en els costums, en el dret i, sobretot, que dona origen a un fet de voluntat col·lectiva”*.

Tanmateix, si no són gaire amants de la lectura, o consideren que no és necessari retrocedir tan enrere per tal de recobrar les arrels i esdevenir un partit socialista eminentment i primordial català, potser n'hi hauria prou amb escoltar l'opinió d'un dels representants del sector catalanista del PSC –que ambdós, tot segant-los l'herba sota els peus, neguen que existeixi–, Ernest Maragall.

L'antic Conseller d'Educació ho podria cridar –o escriure [al seu bloc](#)– més fort, però no pas més clar: *“No serà a Sevilla, ni aquest cap de setmana, que el socialisme català pot trobar la [sic] orientació perduda. Haurem de seguir buscant entre nosaltres mateixos, junt a tots els progressistes de Catalunya, per formular el projecte que necessitem i donar-li la concreció de proposta i lideratge que la societat catalana espera i exigeix”*.

dissabte, 4 de febrer del mmxii

© Xavier Serrahima 2012
www.racodelaparaula.cat

Informació sobre els drets

